

Arrest

nr. 308 851 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 26 september 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 9 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 10 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn, afkomstig uit het dorp [A.] in de provincie Nangrahar. U woonde tot uw vertrek in uw geboortedorp, samen met uw ouders en uw twee broers. U werkte 2,5 jaar als arbeider in uw dorp en ook in [M.].

U raakte bevriend met twee Afghaanse soldaten die vijf tot zeven dagen per week in uw dorp langskwamen om de veiligheid te garanderen. Ze waren niet ver van uw huis in Wiala 26 gestationeerd en patrouilleerden in uw straat. U zag hen elke dag. U bracht hen soms ook voedsel en drinken als ze daarnaar vroegen. Soms waren er ook andere mensen bij, zoals uw neven en andere dorpsgenoten. De soldaten lieten echter niet iedereen toe om bij hen te zitten omdat het gevaarlijk was.

Drie dagen voor uw vertrek voerde het Afghaanse leger in uw hele dorp een raid uit op de taliban. De soldaten gingen, samen met uw neven, langs bij de huizen en verplichtten iedereen om te verzamelen aan de brandstofpomp. U bleef echter in uw huis, samen met uw broers en uw ouders omdat de soldaten geen interesse hadden in kinderen en ouderen. Tijdens de raid werden talibanleden gedood en gevangengenomen. Er werden ook andere mensen gevangengenomen en in een vrachtwagen naar het district Ghani Khel gebracht. Daar werden ze ondervraagd en rond 16 uur in de namiddag werden ze terug vrijgelaten.

Twee of drie dagen na de raid, kwamen de taliban bij u thuis langs. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze naar u op zoek waren omdat ze u ervan verdachten informatie over hen aan het leger te hebben doorspeeld. Uw moeder zei dat u niet thuis was, waarop de taliban antwoordden dat u de volgende dag aan hen overgeleverd moest worden. Uw moeder lichtte vervolgens uw vader in en hij bracht u de volgende ochtend naar de bazaar in Marko, vanwaar u samen met andere mannen naar Kabul reisde en zo Afghanistan ontvluchtte.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban meer dan tien of vijftien keer langs bij u thuis op zoek naar u. De eerste keer was de nacht nadat u uit Afghanistan vertrok en de laatste keer was een maand na de machtsovername door de taliban, wat volgens u tijdens de achtste of negende maand van 2022 gebeurde. Ze doorzochten uw huis en sloegen uw vader. U werd na elk bezoek door uw vader ingelicht.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam aan in België op 26 september 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden niet naar Afghanistan kan terugkeren.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen met de taliban omdat ze u verdenken van spionage door uw vriendschap met twee soldaten van het Afghaanse leger (CGVS, p.11,12).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde om uw vriendschap met de twee Afghaanse soldaten aannemelijk te maken. Vooreerst is het erg merkwaardig dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe verklaarde dat er geen Afghaanse veiligheidsdiensten aanwezig waren in uw dorp (CGVS, p.10). U verklaarde daarbij ook dat u niemand kende die voor de politie of leger werkten (CGVS, p.11). Wanneer u met deze verklaringen geconfronteerd werd, stelde u dat u bedoelde dat er geen checkpoints in uw dorp waren en dat u niemand van de checkpoints kende (CGVS, p.28). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien er u weldegelijk expliciet gevraagd werd naar de algemene aanwezigheid van de politie en het leger en of u al dan niet iemand kende die daarbij werkten. Verder werd u er aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u het kon laten weten indien u iets niet wist of een vraag niet begreep.

U deed dit echter niet, waardoor er besloten kan worden dat u de vragen weldegelijk begrepen had. Daarbij kan ook uw voorstelling van de aanwezigheid van deze twee soldaten in uw dorp niet overtuigen. U gaf aan dat deze twee soldaten hele dagen in uw dorp rondhingen terwijl andere soldaten in andere dorpen bleven en de dichtstbijzijnde checkpoint veraf gelegen was (CGVS, p.10,13,14,16). Tegelijkertijd vertelde u dat er talibs in uw dorp woonden, dat de taliban altijd aanwezig was rond uw dorp en dat ze overdag aanvallen uitvoerden (CGVS, p.8,9,17,19). In het licht van de door u beschreven aanwezigheid en activiteiten van de taliban kan er geenszins begrepen worden waarom het Afghaanse leger zijn troepen zodanig zou verspreiden over de dorpen dat ze per twee wel heel gemakkelijke doelwitten voor de taliban vormden. Uw verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in uw dorp ondermijnen volledig de door u aangehaalde asielmotieven aangezien deze in zijn geheel gebaseerd zijn op uw vriendschap met twee Afghaanse soldaten en de daaropvolgende verdenking van spionage door de taliban.

Voorts kon u niet verklaren waarom deze twee soldaten u toelieten om bij hen te zitten. U stelde immers dat ze de meeste mensen niet bij hen lieten zitten omdat ze dan gewond konden raken in geval van een aanval (CGVS, p.17). U was echter niet in staat om aan te tonen waarom ze u specifiek wel toelieten om bij hen te zitten (CGVS,p.18). U verklaarde immers zelf dat u nog jong was (CGVS, p.22). Uw verklaring dat ze een beperkt aantal mensen bij hen lieten zitten kan gezien bovenstaande veiligheidsoverweging niet begrepen worden.

Voorts mist u ook cruciale kennis over deze twee soldaten om uw vriendschap met hen te kunnen aantonen. Behalve hun namen en de districten waaruit ze afkomstig waren, was u voorts niet in staat om enige informatie over de twee soldaten en hun werkzaamheden te geven. Zo wist u niet wanneer ze bij het leger begonnen zijn, u hebt het ze nooit gevraagd (CGVS, p.14). Verder wist u ook niet in welke afdeling of welke eenheid van het leger ze zaten (CGVS, p.14) en of ze ervoor op andere plaatsten gewerkt hadden (CGVS, p.14). U was ook niet in staat om specifieke informatie over hun taken te geven, u kwam niet verder dan te stellen dat ze er gewoon waren om er zeker van te zijn dat het veilig was (CGVS, p.15). U stelde tevens dat er een speciale opleiding nodig was om bij het leger te werken. Deze opleiding vond plaats in Kabul of in Jalalabad. U wist echter niet waar beide soldaten de opleiding gevolgd hadden (CGVS, p.16). Dit gebrek aan informatie is op z'n minst opmerkelijk aangezien u hen vier à vijf maanden lang bijna elke dag zag (CGVS, p.11-12 & 16). Temeer daar u verklaarde zelf interesse te hebben om bij het leger te gaan (CGVS, p.16) en er dus logischerwijs verwacht kan worden dat u hieromtrent meer vragen stelde aan desbetreffende personen. Het is in deze context ook opmerkelijk dat u verklaarde dat de soldaten uw familie niet kenden, aangezien ze dagelijks in uw straat patrouilleerden en u dagelijks bij hen zat (CGVS, p.12 & 16).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u bevriend was met twee Afghaanse soldaten.

Aangezien u uw vriendschap met de Afghaanse soldaten niet aannemelijk heeft gemaakt, is uw bewering dat de taliban u omwille van deze vriendschap verdachten van spionage evenmin aannemelijk. Bovendien was u niet in staat om op afdoende wijze aan te geven waarom de taliban enkel u ervan verdachten informatie te hebben doorgegeven aan het leger. U stelde louter dat u veel bij de soldaten zat (CGVS, p.28). Nochtans zaten er ook andere mensen, waaronder uw neven, bij de soldaten (CGVS, p. 17). Het is dan ook opvallend dat enkel u en niet de andere dorpelingen die geregeld met de soldaten praatten verdacht werd. Temeer daar u verklaarde dat uw neven tijdens de raid samen met het leger langs de huizen gingen (CGVS, p.20) en uzelf tijdens de raid uw huis niet verliet (CGVS, p.21), wat maakt dat uw neven zichtbaarder waren voor de taliban en actiever met het vroegere leger samenwerkten dan u.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat de taliban u verdachten van spionage blijkt bovendien uit uw verklaringen omtrent de raid die het Afghaanse leger in uw dorp uitvoerde op de taliban. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er veel talibanleden gedood werden en vele anderen gevangengenomen (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaatgeneraal herhaalde u deze bewering (CGVS, p.11). Echter, even later stelde u dat u geen informatie had over het feit of er talibanleden gewond raakten of gedood werden (CGVS, p.23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u de vraag misschien niet verstaan had. U had misschien verstaan dat er gevraagd werd naar leden van het leger die gedood werden (CGVS, p.28). Vervolgens beweerde u opnieuw dat er talibanleden gedood werden en ook levend meegenomen werden (CGVS, p.28). U wist echter niet hoeveel talibanleden er gearresteerd werden en wat er met hen gebeurde (CGVS, p.22). Uw bewering dat u de vraag niet begrepen had, is geen afdoende uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid aangezien u weldegelijk op desbetreffende vraag omtrent talibanleden die al dan niet gedood werden tijdens de raid, antwoordde door te stellen dat u het niet wist, maar dat de taliban wel gearresteerd werden door het leger (CGVS, p.23). Deze markante tegenstrijdigheid haalt het geloof in deze raid ernstig onderuit.

Gelet op het bovenstaande, kan er besloten worden dat u er niet in slaagde om uw bewering dat de taliban u verdachten van spionage aannemelijk te maken.

Bijgevolg is uw bewering dat de taliban bij u thuis langskwamen op zoek naar u, evenmin aannemelijk. Dit wordt bevestigd door het weinig plausibele gedrag dat u aan de taliban toeschrijft. Zo vertelt u dat de talibs uw moeder zeiden dat ze naar u op zoek waren om u te ondervragen over uw mogelijke spionage aan het toenmalige Afghaans leger die de taliban vele levens kostte (CGVS, p.24). Door deze expliciete zware beschuldiging te vermelden verminderden de talibs aanzienlijk de kans dat uw familie u vrijwillig aan hen zou overdragen. Niet alleen mag het verbazen dat de leden van de taliban hun eigen slaagkansen fruikten, ook is het vreemd dat ze zich vervolgens door een eenvoudig excuus van uw moeder lieten afwimpelen. De andere tien à vijftien bezoeken doorzochten de talibs uw huis op zoek naar u, maar juist tijdens dat eerste bezoek wanneer u nog in het ongewisse was en de kans om u te vatten het grootst was lieten ze na dit te doen (CGVS, p.27). Ook is uw bewering dat de taliban na uw vertrek meer dan tien à vijftien keer langskwamen, de laatste keer was een week na de val van Afghanistan niet plausibel (CGVS, p.26). Dat de taliban vier à vijf jaar na het door u aangehaalde incident en uw vertrek uit Afghanistan nog steeds naar u op zoek waren en daarbij steeds op dezelfde vruchteloze wijze optreden is compleet onaannemelijk. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de taliban na enkele keren zonder succes uw huis te hebben doorzocht of de zoektocht opgeven of andere dwingendere stappen nemen om u in handen te krijgen dan dezelfde niet-succesvolle stappen te blijven herhalen. Tot slot bevestigde uw reactie wanneer uw vader u inlichtte over de bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u opgelucht was dat u daar niet meer was (CGVS, p.27), enige bezorgdheid over uw familie ontbrak. Deze reactie is op z'n minst opmerkelijk te noemen aangezien u tevens verklaarde dat uw vader tijdens het laatste bezoek van de taliban geslagen werd (CGVS, p.26). Gezien aanhoudende bezoeken van de taliban die de laatste keer met geweld gepaard gingen mag het ook verbazen dat u aangaf dat het goed met uw familie gaat (CGVS, p.6).

Gelet op het voorgaande, kan er niet het minste geloof aan uw asielmotieven gehecht worden.

U legde geen stuk neer ter staving van uw identiteit, reisweg of asielrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de

humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertien- à vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde u dat u drie jaar school liep en een jaar Koranstudies deed in Afghanistan, waarna u tweeënhalf jaar als arbeider werkte (CGVS, p.4). Er kan bijgevolg redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u goed ingebed was in Afghaanse samenleving. Bovendien heeft u vanuit België contact met uw familie in Afghanistan en bestaan ook uw “echte” Facebookvrienden vooral uit Afghanen (CGVS, p.5,6). Ook bent u nog steeds een praktiserend moslim en blijkt u zich twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan op afstand verloofd te hebben met de dochter van uw neef die toen dertien of veertien jaar oud was (CGVS, p.5; DVZ Verklaring, vraag 15b). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In eerste instantie betoogt verzoeker wel een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Allereerst verwijst hij naar de beschuldigingen door de taliban dat hij een spion is vanwege zijn vriendschapsbanden met twee Afghaanse soldaten, dit in de nasleep van een raid in zijn dorp waarbij talibanleden werden gedood en gearresteerd. Hij betoogt dat de motieven van verweerder onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in vraag te stellen en verweerder heeft nagelaten een individuele, objectieve en onpartijdige analyse te maken van zijn verzoek om internationale bescherming, rekening houdend met alle relevante feiten inzake zijn land van herkomst, zijn verklaringen en zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Hij gaat concreet in op de verschillende motieven ter zake in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Daarnaast wijst verzoeker op een gegronde vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, meer bepaald gelet op het gegeven dat (1) hij Afghanistan reeds zes jaar geleden heeft verlaten en gedurende bijna 3 jaar in Turkije heeft verbleven, (2) hij sinds september 2021 in België woont, een flat huurt in Gent met een huisgenoot, zijn best doen zich te integreren, sinds anderhalf jaar een vast contract heeft in de horeca en geen financiële last zal zijn voor de Belgische staat, (3) hij afkomstig is uit een bergachtig en landelijk gebied in Nangarhar waar de taliban steeds sterk aanwezig zijn geweest, en (4) zijn gedrag, waarden en uiterlijk zijn verwesterd. Wat dit laatste betreft, stelt hij zich niet te herkennen in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan en zich niet meer te willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en er niet meer te kunnen aarden. Ter ondersteuning van deze vrees verwijst hij naar landeninformatie, waaronder rapporten van UNHCR, EUAA en Asylas en een onderzoek van F. Stahlmann. Hij benadrukt de noodzaak aan een toekomstgerichte beoordeling van deze vrees en geeft aan dat de bewijsstandaard deze van de redelijke waarschijnlijkheid is. Hij wijst op de erg grote impact van een langdurig verblijf in het buitenland en meer bepaald het risico op interne ontheemding en een groot risico omwille van de terugkeer zelf. Hij gaat dieper in op de daden van vervolging die kunnen uitgaan van verschillende actoren. Hij stelt dat hij het risico loopt te worden vervolgd door “*Anti-Government Elements*” wegens het vermoeden dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of een “*vreemdeling*” of spion is geworden. Hij stelt dat er een verhoogd risico op vervolging door de taliban bestaat omwille van gepercipieerde verwestering. Hij benadrukt dat de vrees voor vervolging in het bijzonder geldt voor jongeren in hun tienerjaren en dit risico bovendien vergroot voor jonge mannen afkomstig uit rurale gebieden in Afghanistan. Hij stelt ook dat in het bijzonder terugkeerders uit Europa het risico lopen slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat wordt vermoed dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Met verwijzing naar een internetartikel wijst hij er verder op dat een van de belangrijke stemmen van de taliban in Kaboel in augustus 2021 aan een Oostenrijkse krant heeft verklaard dat Afghansen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan worden gedeporteerd voor het gerecht zullen worden gebracht. Tevens benadrukt hij de vrees voor vervolging door de lokale gemeenschap. Hij gaat vervolgens in op de gronden van vervolging, waarbij hij stelt dat deze kunnen worden gevonden in een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging, dan wel in het behoren tot de specifieke sociale groep van “*verwesterde Afghansen*”. Hij stelt dat aan terugkerende Afghansen een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie wordt toegeschreven. Nog betoogt hij dat enerzijds de gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en anderzijds dat jonge mannen door hun jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten gaan internaliseren waardoor deze fundamenteel worden voor hun identiteit. Hij stelt, onder verwijzing naar onderzoek, dat de terugkeerders als “*besmet*” of “*mislukking*” worden beschouwd, ook door de eigen gemeenschap en familie. Hij benadrukt dat hem niet mag worden gevraagd “*het spel mee te spelen*”, omdat dit in strijd zou zijn met het beginsel van het Vluchtelingenverdrag dat vluchtelingen niet mogen worden gedwongen om ontwijkende maatregelen te nemen. Hij betoogt dat er tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit is gevraagd naar zijn verwestering en een vrees op deze grond niet werd onderzocht.

2.3. In tweede instantie argumenteert verzoeker waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar en betoogt dat het EASO-rapport van augustus 2022, dat wordt geciteerd, aangeeft dat deze provincie zeer onstabiel en onveilig is. Volgens hem heeft verweerder verder de landeninformatie slechts gedeeltelijk of verkeerd gelezen en wordt voorbijgegaan aan de vele geweldincidenten vanwege andere gewapende groeperingen die er nog zijn. Hij wijst ook op het standpunt van UNHCR in een nota van augustus 2021 om de gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten en stelt dat UNHCR zijn standpunt over Afghanistan in februari 2022 heeft bevestigd en landen heeft opgeroepen beslissingen van Afghaanse asielzoekers op te schorten omwille van het gebrek aan informatie en de onzekerheid van de situatie. Op basis van de beschikbare landeninformatie en het gebrek aan actuele en objectieve informatie is het volgens hem voorbarig om te denken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan is gestabiliseerd. Hij ziet zijn standpunt bevestigd in de nota 2-22 van Nansen van juni 2022. Bij zijn beoordeling heeft de commissaris-generaal, volgens verzoeker, geen rekening gehouden met zijn provincie van herkomst en zijn persoonlijke omstandigheden. Hij stelt nog minderjarig te zijn.

Daarnaast gaat verzoeker in op de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij wijst erop dat zijn moeder als vrouw niet kan werken, dat zijn vader intussen een oude man is en slechts af en toe kan werken, dat zijn ouders regelmatig ziek zijn en geen medische zorg kunnen betalen, dat zijn broers nog heel jong zijn en niet werken en dat hij zijn familie financieel steunt vanuit België. Hij acht de taliban verantwoordelijk voor de verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie, waarbij dit een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen vanwege de niet-democratische aard van het taliban-regime. Hij benadrukt dat de taliban weigeren om fundamentele rechten te respecteren en de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, waardoor de benodigde humanitaire hulp uitblijft. Tevens, zo betoogt hij, is de administratieve en technische capaciteit van de taliban zeer beperkt, wat andermaal een direct gevolg is van door hen gestelde

regels, bv. door de vergelding tegenover voormalig overheidspersoneel of door vrouwen te verplichten om te stoppen met werken. Door dit laatste hebben de taliban de werkloosheid in het algemeen ook in de hand gewerkt, net als door bepaalde beroepen te verbieden. Dit alles wordt andermaal onderbouwd met verwijzingen naar enkele artikelen en/of rapporten en een persbericht van de VN Veiligheidsraad van december 2022.

Verzoeker gaat ten slotte in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat, zelfs indien de socio-economische situatie niet ressorteert onder de subsidiaire beschermingsstatus, het de taak van de commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 maart 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 18 maart 2024 legt verzoeker eveneens een aanvullende nota neer, waarin hij verwijst naar volgende nieuwe stukken en volgende toelichting verstrekt:

- een door hemzelf geschreven getuigenis over de inspanningen die hij leverde om zich te integreren in België en zijn *'mentaliteitsverandering'*;
- getuigenverklaringen over zijn integratie in België;
- zijn arbeidscontract in een frituur;
- een vernietigingsarrest van de Raad (RvV 14 november 2023, nr. 297.075), waarvan de redenering volgens hem ook in zijn geval dient te worden gevolgd.

Verzoeker wijst erop dat de meest recente landeninformatie die verweerder aanhaalt in zijn beslissing om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen dateert van januari 2023 en dit onvoldoende actueel is. Inzake de door verweerder in zijn aanvullende nota bijkomend overgemaakte landen-rapporten stelt hij dat deze hooguit een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat hieruit – in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt – blijkt dat de veiligheids-incidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere anti-regeringselementen die burgers op willekeurige manier treffen in Afghanistan sinds de machtsovername toenemen. Hij benadrukt dat er sprake is van regionale verschillen en herhaalt dat de situatie in de provincie Nangarhar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Hij merkt op dat het EUAA-rapport van december 2023 laat zien dat Nangarhar de vijfde provincie is met het hoogste geweldsniveau in Afghanistan. Hij wijst op volgende persoonlijke omstandigheden die volgens hem maken dat hij specifiek zou worden geraakt door dit willekeurig geweld: het gegeven dat hij Afghanistan zes jaar geleden reeds heeft verlaten, zijn verblijf van drie jaar in Turkije en zijn duidelijke verwestering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad verder in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezag-hebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verweerder heeft bij aanvullende nota van 13 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie ook geactualiseerd en aangevuld. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken. De Raad benadrukt dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "Guidance note" van februari 2022.

De Raad herinnert er ook aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.6.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 9 maart 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaart dat hij bevriend raakte met twee Afghaanse soldaten die gedurende 4 à 5 maanden 5 tot 7 dagen per week in zijn dorp langskwamen om de veiligheid te garanderen. Drie dagen voor zijn vertrek voerde het Afghaanse leger in zijn dorp een raid uit op de taliban. De soldaten gingen, samen met zijn neven, langs bij de huizen en verplichtten iedereen om te verzamelen aan de brandstoppomp. Hijzelf bleef in zijn huis, samen met zijn broers en zijn ouders, omdat de soldaten geen interesse hadden in kinderen en ouderen. Tijdens de raid werden talibanleden gedood en gevangengenomen. Twee of drie dagen na de raid kwamen de taliban bij hem thuis langs. Ze waren op zoek naar hem omdat ze hem ervan verdachten informatie over hen aan het leger te hebben doorgespeeld. De taliban zeiden tegen zijn moeder dat hij de volgende dag aan hen moest worden overgeleverd. Hierop vertrok hij de volgende ochtend uit het dorp en ontvluchtte korte tijd later Afghanistan. Na zijn vertrek kwamen de

taliban nog 10 tot 15 keer langs bij hem thuis op zoek naar hem. Ze doorzochten zijn huis en sloegen zijn vader.

4.6.3. Verzoeker legt geen documenten voor ter staving van zijn asielrelaas. Er moet dan ook worden nagegaan of zijn verklaringen tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

4.6.4. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad allereerst vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vriendschap met twee Afghaanse soldaten, die aan de basis ligt van zijn ingeroepen vrees voor vervolging omwille van de beschuldiging van spionage door de taliban. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de verklaringen hierover van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Zo is het allereerst zeer merkwaardig dat verzoeker tot tweemaal toe verklaarde dat er geen Afghaanse veiligheidsdiensten aanwezig waren in zijn dorp en hij geen mensen kende die voor de politie of het leger werkten. Verzoeker beperkt er zich op dit punt toe de uitleg te herhalen zoals hij deze ook reeds gaf op het CGVS toen hij werd geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, met name dat hij de vraag of er Afghaanse veiligheidsdiensten in zijn dorp aanwezig waren niet goed had begrepen en hij dacht dat werd gevraagd naar vaste troepen. Hij stelt bijgevolg negatief te hebben geantwoord op de vraag, omdat er geen militaire basis of checkpoint was in zijn dorp. Hij verduidelijkt dat alleen mobiele patrouilles zijn dorp passeerden, waaronder de patrouille waartoe de twee soldaten behoorden met wie hij vriendschap sloot. Zoals verweerder evenwel reeds vaststelde in de bestreden beslissing, kan deze uitleg niet overtuigen. Er moet immers worden vastgesteld dat verzoeker in het algemeen werd gevraagd of er in zijn district Afghaanse veiligheidsdiensten, zoals politie en leger, aanwezig waren. Nog werd hem vervolgens, opnieuw in het algemeen, gevraagd: *“Dus de politie of het leger waren niet aanwezig in uw regio en uw dorp toen u daar nog was?”* Telkens gaf hij aan dat in zijn dorp het leger of de politie niet aanwezig waren (gehoor CGVS, p. 10). Daarenboven werd verzoeker vervolgens nog gevraagd of hij dan mensen kende die voor de politie of het leger werkten, waarop hij opnieuw ontkennend antwoordde (gehoor CGVS, p. 11). Zijn uitleg dat hij dacht dat werd gevraagd naar de aanwezigheid van *“vaste troepen”* kan in geen geval opgaan voor deze laatste verklaring.

Verzoekers verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in zijn dorp ondermijnen zijn asielmotieven verder volledig, nu hij enerzijds aangaf dat de bevriende soldaten hele dagen in zijn dorp rondhingen, terwijl andere soldaten in andere dorpen bleven en de dichtstbijzijnde checkpoint veraf gelegen was en hij anderzijds vertelde dat er talibanleden in zijn dorp woonden, dat de taliban altijd aanwezig waren rond zijn dorp en ze ook overdag aanvallen uitvoerden. Verweerder wees er correct op dat in het licht van de door verzoeker beschreven aanwezigheid en activiteiten van de taliban het niet aannemelijk is dat het Afghaanse leger zijn troepen zodanig zou verspreiden over de dorpen en dat ze per twee soldaten wel heel gemakkelijke doelwitten vormden voor de taliban. Verzoeker merkt op dat het niet onwaarschijnlijk is dat de vorige regering mobiele troepen stuurde naar zijn dorp, ondanks de aanwezigheid van de taliban in zijn regio, gelet op zijn verklaring dat de toenmalige overheid in zijn regio aan de macht was en de taliban enkel 's nachts opereerden. Ook op dit punt kan zijn uitleg echter niet overtuigen. Verzoeker gaf weliswaar aan dat overdag zijn regio onder controle stond van de overheid en de taliban 's nachts de controle hadden, maar ook dat de taliban wel degelijk ook overdag *“konden komen en beginnen schieten. Ze vielen aan en dan vluchtten ze direct.”* Gevraagd wie ze dan aanvielen, antwoordde hij dat als ze een Ranger van de toepen zagen, ze begonnen te schieten en ze zelfs brandstoftrucks aanvielen (gehoor CGVS, p. 8). In tegenstelling tot wat verzoeker thans tracht te doen voorkomen, blijkt uit zijn eerdere verklaringen dus duidelijk dat de taliban wel degelijk ook overdag aanvallen uitvoerden, waardoor het niet aannemelijk is dat de bevriende soldaten hele dagen in zijn dorp rondhingen, terwijl andere soldaten in andere dorpen bleven en de dichtstbijzijnde checkpoint veraf was gelegen. Er wordt ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen doordat hij thans op zijn verklaringen tracht terug te komen door te betogen dat de taliban enkel 's nachts opereerden.

De Raad treedt verweerder verder bij in zijn vaststelling dat verzoeker cruciale kennis mist over deze twee soldaten, waar hij – buiten hun namen en de districten waarvan ze afkomstig zijn – geen concrete informatie kon verstrekken over hen en hun werkzaamheden. Dit is terecht weinig aannemelijk, nu verzoeker aangaf dat hij gedurende 4 à 5 maanden bijna dagelijks deze soldaten zag en hij bovendien aangaf zelf interesse te hebben om bij het leger te gaan. Nog komt het weinig aannemelijk over dat de soldaten zijn familie niet kenden. In antwoord op deze motieven komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij met de soldaten sprak over banaliteiten, dat hij hen geen vragen kon stellen van private aard of die betrekking hadden op hun werk en dat ze slechts sympathiseerden met elkaar en ze strikt genomen dus geen vrienden waren. Deze zeer vage uitleg is niet overtuigend. Verzoeker gaf in zijn verklaringen zelf aan dat hij deze twee soldaten

sinds 4 à 5 maanden kende, dat hij met hen praatte en dat ze mettertijd vrienden werden. Nog gaf hij trouwens aan dat hij hun nummer had, maar hij hun contact kwijtraakte in Iran (gehoor CGVS, p. 18). Aldus mag van verzoeker terecht meer precieze informatie worden verwacht over deze twee soldaten, de gesprekken die hij met hen had en hun werk.

De hierboven gedane vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vriendschap of banden met de twee Afghaanse soldaten. De overige motieven hieromtrent, zoals dat verzoeker niet kon verklaren waarom de twee soldaten hem toelieten bij hen te zitten, gelet op het veiligheidsrisico, zijn niet determinerend en hierop hoeft dan ook niet te worden ingegaan. Verzoekers betoog dat het van belang is welk beeld de taliban van hem kunnen hebben gehad, nu ze hem vele malen zagen met de soldaten, is om deze reden ook niet aan de orde. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de 'vriendschap' of banden die verzoeker had met twee soldaten die naar zijn dorp kwamen.

4.6.5. De vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vriendschap of banden met de twee soldaten maakt dat evenmin kan worden aangenomen dat hij omwille van deze vriendschap of banden door de taliban zou worden verdacht van spionage. Hij slaagt er ook niet in om te verduidelijken waarom de taliban enkel hem ervan verdachten informatie te hebben doorgegeven aan het leger. Verzoeker verklaarde immers dat ook andere mensen, onder wie zijn neven, bij de soldaten zaten en met hen praatten en zijn neven tijdens de raid zelfs samen met het leger langs de huizen gingen terwijl verzoeker thuis bleef. Verder sprak verzoeker zich uitdrukkelijk tegen in zijn opeenvolgende verklaringen, waar hij enerzijds verklaarde dat er tijdens de raid veel talibanleden werden gedood en ook veel talibanleden gevangen werden genomen (vragenlijst DVZ; gehoor CGVS, p. 11), terwijl hij anderzijds verklaarde dat hij niet wist of er veel talibanleden werden gedood tijdens de raid maar er wel werden gearresteerd door het leger (gehoor CGVS, p. 23).

Verzoeker voert aan dat de beschuldigingen van spionage onterecht in twijfel worden getrokken. Hij stelt allereerst dat het logisch is dat hij niet kan uitleggen waarom hij meer doelwit van de taliban was dan andere personen in zijn dorp, nu hem deze informatie nooit werd meegedeeld. Hij denkt dat hij door de taliban werd gezien als iemand die dicht bij de soldaten stond omdat hij hen ook eten en drinken bracht. Deze uitleg brengt evenwel weinig verheldering en beperkt zich tot gissingen. Hiermee slaagt verzoeker er geenszins in om dit punt uit te klaren. Hij kan op geen enkele wijze duiden waarom zijn neven, van wie hij aangaf dat deze evenzeer bij de soldaten zaten en deze tijdens de raid samen met het leger langs de huizen gingen, ongemoeid werden gelaten, hoewel zij zichtbaarder waren dan hijzelf en actiever samenwerkten met het leger.

Verder 'bevestigt' verzoeker dat tijdens de raid verschillende talibanleden werden gedood en ook verschillende onder hen gevangen werden genomen. Hij herhaalt dat hij de vraag niet goed heeft begrepen toen deze hem een tweede keer werd gesteld en hij dacht dat werd gevraagd of er soldaten waren gedood of gewond geraakt tijdens de raid, informatie waarvan hij niet op de hoogte was. Dit betoog is allesbehalve overtuigend. Verzoeker werd immers nadrukkelijk het volgende gevraagd: *"Waren er leden van de taliban die gewond geraakten of gedood werden"*. Hij antwoordde hierop als volgt: *"We hebben die info niet. We hebben niet gehoord dat er een schietpartij plaatsvond. Wij weten niet of er geschoten werd tijdens de raid. We weten het niet, maar het was de taliban die gearresteerd werd door het leger."* (gehoor CGVS, p. 23). De vraag had dus wel degelijk specifiek betrekking op de taliban. Verzoekers verklaring dat hij de vraag verkeerd begreep en dacht dat deze ging over de soldaten van het leger kan niet overtuigen, enerzijds nu zijn antwoord sterk doet vermoeden dat hij de vraag wel degelijk correct begreep en anderzijds omdat verzoeker eerder ook reeds duidelijk had verklaard als volgt: *"Raakte er iemand gewond tijdens de raid? Nee. Geen leden van het leger of de taliban? Nee. De mensen van het leger raakten niet gewond. Ze namen de taliban mee, maar wij weten niet wat er vervolgens met hen gebeurde."* (gehoor CGVS, p. 22). Verzoeker had dus eerder reeds duidelijk verklaard dat er van het leger niemand gewond was geraakt, zodat hij thans moeilijk kan voorhouden dat hij bij zijn latere antwoord dat hij niet wist of er gewonden of doden waren dacht dat de vraag ging over de soldaten. Minstens moet in dat geval ook hier worden vastgesteld dat verzoeker zichzelf duidelijk tegenspreekt.

4.6.6. Ten slotte slaagt verzoeker er evenmin in om de motieven in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek in een ander daglicht te plaatsen. Nog daargelaten het gegeven dat deze verklaringen slechts voortbouwen op een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, wees verweerder wat dit betreft nog op het weinig plausibele gedrag van de taliban bij deze bezoeken:

"Zo vertelt u dat de talibs uw moeder zeiden dat ze naar u op zoek waren om u te ondervragen over uw mogelijke spionage aan het toenmalige Afghaans leger die de taliban vele levens kostte (CGVS, p.24). Door deze expliciete zware beschuldiging te vermelden verminderden de talibs aanzienlijk de kans dat uw familie u vrijwillig aan hen zou overdragen. Niet alleen mag het verbazen dat de leden van de taliban hun eigen slaagkansen fnuikten, ook is het vreemd dat ze zich vervolgens door een eenvoudig excuus van uw moeder lieten afwimpelen. De andere tien à vijftien bezoeken doorzochten de talibs uw huis op zoek naar u, maar

juist tijdens dat eerste bezoek wanneer u nog in het ongewisse was en de kans om u te vatten het grootst was lieten ze na dit te doen (CGVS, p.27). Ook is uw bewering dat de taliban na uw vertrek meer dan tien à vijftien keer langskwamen, de laatste keer was een week na de val van Afghanistan niet plausibel (CGVS, p.26). Dat de taliban vier à vijf jaar na het door u aangehaalde incident en uw vertrek uit Afghanistan nog steeds naar u op zoek waren en daarbij steeds op dezelfde vruchteloze wijze optreden is compleet onaannemelijk. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de taliban na enkele keren zonder succes uw huis te hebben doorzocht of de zoektocht opgeven of andere dwingendere stappen nemen om u in handen te krijgen dan dezelfde niet-succesvolle stappen te blijven herhalen. Tot slot bevestigde uw reactie wanneer uw vader u inlichtte over de bezoeken van de taliban na uw vertrek uit Afghanistan, het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat u opgelucht was dat u daar niet meer was (CGVS, p.27), enige bezorgdheid over uw familie ontbrak. Deze reactie is op z'n minst opmerkelijk te noemen aangezien u tevens verklaarde dat uw vader tijdens het laatste bezoek van de taliban geslagen werd (CGVS, p.26). Gezien aanhoudende bezoeken van de taliban die de laatste keer met geweld gepaard gingen mag het ook verbazen dat u aangaf dat het goed met uw familie gaat (CGVS, p.6)."

Deze beoordeling van verweerder is pertinent en draagkrachtig en is gesteund op de concrete gegevens van het dossier. Verzoeker doet deze onterecht af als *"subjectieve kritieken"*.

Verzoeker *'bevestigt'* dat de taliban bij hun eerste bezoek het huis niet zijn binnengegaan omdat zijn moeder – een vrouw – aan de deur stelde dat hij niet aanwezig was en dat de taliban na dit eerste bezoek nog verschillende keren zijn teruggekomen omdat ze toen niet wisten dat hij het dorp had verlaten. Door louter zijn verklaringen op dit punt te herhalen slaagt hij er evenwel niet in om de gedane vaststellingen van verweerder hierover in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker de bedoeling heeft te wijzen op het gegeven dat zijn moeder – als vrouw – aan de deur stond, was dit blijkens zijn verklaringen ook het geval de andere keren dat de taliban zouden zijn langsgesproken (gehoor CGVS, p. 26), zodat niet blijkt dat dit enige verklaring biedt voor de reden waarom de taliban de eerste keer niet binnenkwamen op zoek naar hem. Er blijkt ook niet dat tijdens het eerste bezoek zijn moeder alleen thuis was, nu verzoeker aangaf dat ook zijn vader en broers toen aanwezig waren (gehoor CGVS, p. 24). Zoals verweerder terecht opmerkte, is het ook volstrekt onaannemelijk dat de taliban vier à vijf jaar na het aangehaalde incident nog steeds naar hem op zoek waren en daarbij steeds op dezelfde vruchteloze wijze optraden.

Verzoeker licht nog toe dat hij inderdaad een gevoel van opluchting voelde toen hij hoorde dat de taliban zijn huis hadden bezocht na de machtswissel omdat hij heel goed wist dat hij zou worden gedood indien hij nog in Afghanistan aanwezig was geweest op dat ogenblik. Ook dit kan evenwel niet overtuigen. Zoals verweerder terecht aangaf, zou van een persoon in verzoekers situatie eerder mogen worden verwacht dat zijn reactie er in de eerste plaats een was van bezorgdheid om zijn familie, nu volgens zijn verklaringen het laatste bezoek van de taliban gepaard ging met geweld dat zou zijn gebruikt tegen zijn vader en er ernstige redenen waren om te vrezen dat de taliban steeds drierster te werk zouden gaan. Nog is deze situatie zoals deze naar voor komt uit verzoekers verklaringen moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaring eerder tijdens het gehoor dat zijn familie het tot hertoe goed stelt (gehoor CGVS, p. 6).

Verzoeker kritiek is niet van die aard dat afbreuk wordt gedaan aan de voormelde pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing, die eens te meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de huisbezoeken van de taliban na zijn vertrek.

4.6.7. Het geheel van zijn verklaringen in acht genomen en gezien in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.6.8. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging door de taliban vreest omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.6.9. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige *'geldende normen'* in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de

bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afgaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te

passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer *'soepele'* bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken

echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *“verwesterd”* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hem op het CGVS geen (verdere) vragen werden gesteld aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan en inzake zijn vermeende verwestering en dit risico niet werd onderzocht, wijst de Raad er allereerst op dat uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid werd gegeven alle redenen naar voor te brengen waarom hij Afghanistan heeft verlaten en/of waarom hij er niet naar wenst terug te keren. Ook op het einde van het interview werd hem normaal uitdrukkelijk gevraagd wat hij vreest dat er hem zal overkomen indien hij zou terugkeren naar Afghanistan en of hij alle redenen heeft kunnen geven waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land. Nog werd hij er nadrukkelijk op gewezen dat er de laatste tijd veel is veranderd in Afghanistan en of hij in het licht hiervan nog iets vreest, behalve wat hij reeds had aangebracht. Hij stelde hierop dat hij geen andere vrees heeft dan deze die hij reeds aanbracht (gehoor CGVS, p. 29). Ook zijn advocaat gaf hierbij geen verdere opmerkingen, behalve dat zij verzocht rekening te houden met het gegeven dat verzoeker niet erg goed is opgeleid. Tijdens het gehoor wees verzoeker zelf niet op een specifieke vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering, ook al had hij hiertoe de mogelijkheid. Verzoeker draagt in beginsel ook de bewijslast. Daarnaast houdt verzoeker onterecht voor dat verweerder ter zake, aan de hand van de individuele elementen van het dossier, geen enkele concrete beoordeling heeft gemaakt. Immers blijkt uit de bestreden beslissing de volgende beoordeling:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot veertien- à vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelde u dat u drie jaar school liep en een jaar Koranstudies deed in Afghanistan, waarna u tweeënhalf jaar als arbeider werkte (CGVS, p.4). Er kan bijgevolg redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u goed ingebed was in Afgaanse samenleving. Bovendien heeft u vanuit België contact met uw familie in Afghanistan en bestaan ook uw “echte” Facebookvrienden vooral uit Afghanen (CGVS, p.5,6). Ook bent u nog steeds een praktiserend moslim en blijkt u zich twee jaar na uw vertrek uit Afghanistan op afstand verloofd te hebben met de dochter van uw neef die toen dertien of veertien jaar oud was (CGVS, p.5; DVZ Verklaring, vraag 15b). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verder heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken.

4.6.11. De Raad benadrukt dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Verzoeker is hier niet in geslaagd.

4.6.12. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan ongeveer 14 à 15 jaar was en hij zijn land intussen reeds ongeveer zes jaar geleden heeft verlaten. Het wordt op zich ook niet betwist dat hij een kleine drie jaar in Turkije verbleef. Op 18-jarige leeftijd kwam hij toe in België en diende hij hier een verzoek om internationale bescherming in.

De Raad treedt verweerder bij in zijn standpunt dat, nu verzoeker tot zijn 14 of 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, kan worden aangenomen dat hij in dit land al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Volgens zijn eigen verklaringen liep hij er ook drie jaar school en volgde hij een jaar Koranstudies, waarna hij 2,5 jaar werkte als arbeider. Bijgevolg kan er, zoals de commissaris-generaal stelt, redelijkerwijze van worden uitgegaan dat hij goed was ingebed in de Afghaanse samenleving. Verder geeft verzoeker zelf aan dat hij vanuit België nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan en toont verweerder aan dat verzoekers “echte” Facebookvrienden vooral uit Afghanen bestaan. De door verzoeker bij zijn aanvullende nota gevoegde getuigenverklaringen bevestigen dit, nu deze – behalve van zijn werkgever en collega’s – afkomstig zijn van Afghanen, of Belgen van Afghaanse afkomst, in België. Verzoeker verklaarde nog dat hij nog steeds een praktiserend moslim is en hij verklaarde dat hij 2 jaar na zijn vertrek uit Afghanistan op afstand is verloofd met de dochter van zijn neef die toen 13 of 14 jaar oud was. Op basis van al deze vaststellingen heeft verweerder terecht geoordeeld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die de voormelde vaststellingen niet betwist, gaat ook nergens concreet in op de gedane beoordeling in de bestreden beslissing en brengt geen elementen naar voor die toelaten hier anders over te oordelen.

Waar hij wijst op zijn verblijf van bijna drie jaar in Turkije, kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn puberteit en vormende jaren in Turkije doorbracht. Hij concretiseert echter op geen enkele wijze dat hij tijdens dit verblijf zich bepaalde “westerse” gedragingen en kenmerken eigen zou hebben gemaakt. Hij duidt ook niet concreet waarom zijn verblijf in dit land maakt dat hij onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban of zijn gemeenschap.

De duur van zijn verblijf in België september 2021, in casu een kleine drie jaar, is verder ook van een betrekkelijk korte duur en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Ook de gegevens dat hij met een huisgenoot een flat huurt in Gent, zijn best doet om zich te integreren en de taal te leren, werkt in een snackbar en geen financiële last vormt voor de Belgische staat, volstaat niet. Uit deze elementen, op zichzelf genomen, kan als dusdanig niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt waarin hij onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Verzoeker verklaart nog dat hij niet langer dezelfde persoon is als in Afghanistan, dat hij hier naar feestjes ging en dat hij het niet eens is met het optreden van de taliban. Hij houdt voor dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk “verwesterd” zijn en dat hij zich niet herkent in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan. Hij stelt zich niet meer te willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en er niet meer te kunnen aarden. Hij slaagt er evenwel op geen enkele wijze in om dit concreet te maken. Uit de concrete voorliggende elementen en bewijsstukken blijkt niet dat het verblijf en de

ervaring van verzoeker in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Hij toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer gelet op de door de commissaris-generaal reeds aangehaalde gegevens, zoals hierboven weergegeven, die bevestiging vinden in de overige bij de Raad voorliggende stukken. Dat hij Afghanistan verliet voor de machtsvername door de taliban en aldus niet vertrouwd is met de huidige strikte normen en zeden kan niet anderszins doen besluiten, te meer niets verzoeker verhindert om zich voorafgaand aan de terugkeer naar Afghanistan grondig te informeren over de thans geldende normen en waarden via zijn familiaal netwerk aldaar. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Verzoekers betoog dat hij afkomstig is uit een bergachtig en landelijk gebied in Nangarhar waar de taliban steeds sterk aanwezig zijn geweest, volstaat als dusdanig niet om de gedane beoordeling om te buigen. Hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij niet langer kan terugvallen op zijn familiaal netwerk in Afghanistan.

4.6.13. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

4.6.14. Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de Afghaanse gemeenschap worden verstoten omdat zij met mislukking worden geassocieerd, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Dit klemt des te meer daar hij thans nog in contact staat met zijn familie.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar onderzoek van F. Stahlmann. In het onderzoek wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet worden geduïd dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, targeting door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laat verzoeker na om concreet aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor hem onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofd een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Bovendien blijkt uit deze studie niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Wat de verwijzing betreft naar een artikel van Infomigrants dat op zijn beurt verwijst naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *"Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?"* en deze antwoordt: *"Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht"*. (*"Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?"*) *"Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat."*). Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.6.15. Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.6.16. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingen-verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel

48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineens-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker stelt dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp, wijst de Raad er verder op dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeen-komstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zijn verblijf van drie jaar in Turkije of zijn verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten. Hij kan ook niet langer dienstig voorhouden nog minderjarig te zijn, gelet op de door hemzelf opgegeven geboortedatum van 24 juli 2003.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingen-wet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker daarnaast de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde. Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4.10. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.11. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS